



# Lladregots d'infància

Que les veus del silenci  
parlin un sol idioma,  
l'idioma universal, i  
siguin interpretades i  
escoltades en un  
mateix gènere.

Cande Olivares



TÍTOL: *L'adregots d'infància*  
*Que les veus del silenci parlin un sol idioma,*  
*l'idioma universal, i siguin interpretades i escoltades*  
*en un mateix gènere*

AUTORA: *M. Candelaria Olivares Bautista* ©, 2020

COMPOSICIÓ: *HakaBooks - Cambria, cos 12*

DISENY DE LA COBERTA: *Hakabooks*©

IMATGE COBERTA: *shutterstock.com*


MENTORA D'AUTORS: *Eva Ramírez - Tu voz en mi pluma*

EDICIÓ I CORRECCIÓ DE TEXTOS: *Tu voz en mi pluma*



#### HAKABOOKS

08204 Sabadell - Barcelona

 +34 680 457 788

 [www.hakabooks.com](http://www.hakabooks.com)

 [editor@hakabooks.com](mailto:editor@hakabooks.com)

 [Hakabooks](https://www.facebook.com/Hakabooks)

*Queden prohibits, dins dels límits establerts per la llei i sota les disposicions legalment previstes, la reproducció total o parcial d'aquesta obra per qualsevol mitjà o procediment, sigui electrònic o mecànic, el tractament informàtic, el lloguer o qualsevol forma de cessió de l'obra sense autorització escrita dels titulars de drets d'autor.*

*Tots els drets reservats.*

# ÍNDIX

Introducció	11
Agraïments	13
Una altra època	17
Història de la dona	21
Gènere o sexe?	25
<i>Foscor sigil·losa</i>	29
Dona i drets	35
Matrimoni	39
La família	43
L'embaràs sense diferència de gènere i sexe	47
<i>La cadira de fusta</i>	49
Ésser humà	53
Persona	55
Ment	59
<i>El cascavell</i>	63
Mental	69
Maltractador	73
<i>Veus en cercle</i>	77
La infància	81
Des del naixement	83
Camí cap al maltractament	89

El que més estimis sigui destruït	91
<i>Nova direcció</i>	95
La llar	99
Navegar amb els desitjos	101
Pares i mares	103
La por	107
Dolor emocional	109
Ansietat	111
<i>Una sort estelada</i>	113
Desfer la imaginació	115
Obrir la porta	119
<i>Serenitat i angoixa</i>	121
Oferir el cor net i pur	123
Contacte amb l'ànima	125
<i>El viatge</i>	129
Comprèn el teu jo i accepta'l	131
L'esperança	133
<i>Pietat</i>	135
Culpabilitat	139
Càstig	141
Perdó	143
<i>Incertesa</i>	145
Enteniment	149
<i>La recta final</i>	153
Voler	155
Connexió	157
<i>L'altre</i>	159

Ànimes especials	163
<i>Foscor i boirines</i>	165
Vida?	171
Lligams	173
<i>Els tres reis mags</i>	175
Un nou company	179
<i>Desemascarada</i>	181
Memòria	185
Personalitat	187
<i>El costat fosc</i>	191
El futur que volem	197
<i>El camí de la vida</i>	199

# INTRODUCCIÓ

***Amb el bon ús dels pensaments,  
el respecte esdevé empatia.***

L'evolució de la nostra espècie no va encaminada a assegurar el benestar de l'ésser humà en el futur. Entre el que és i el que hauria de ser hi ha una lluita contínua de les nostres decisions contra els nostres records i pensaments.

Hem d'aconseguir que els mals records no condicionin les decisions futures. Hauríem de tancar els ulls a les diferències entre éssers humans i obrir-los davant la possibilitat de millorar-nos com a espècie des de tots els àmbits, des del carrer fins a les institucions més elevades. No podem deixar que ningú passi desapercbut, perquè en tots els àmbits hi ha algú que necessita suport i ajuda.

Moltes persones maltractades han viscut situacions extremes de dolor i pena, d'incomprensió i abatiment; i moltes des de la infantesa. Els seus records, el seu trauma, pot convertir-se en pensaments de ràbia i odi, i donar lloc a decisions destructives.

Però si elles fan del respecte la seva arma, si elles poden vèncer les seves ombres i trobar la llum del camí que volen recórr-

rer com a persones; si elles, que han patit fora mida, poden conviure amb el seu passat i prendre decisions lliures basades en els seus desitjos d'un futur benestant; tal cop, la humanitat pugui construir-se un món segur i millor.

## AGRAÏMENTS

Gràcies a tots els que, sense demanar res i sense adonar-se'n, s'han posat de cara en les cantonades en què jo m'he assegut d'esquenes, amb el cap entre els genolls i les mans tapant-me les orelles.

Gràcies als somriures que han esdevingut abraçades encoratjadores sobre les meves espatlles.

Gràcies a la via del tren, la meva vida, que amb les seves estacions m'ha facilitat que m'aturés, reflexionés i reprengué el viatge, amb un munt de possibilitats per qui decideixi pujar i acompanyar-me o baixar i romandre en qualsevol estació.

Gràcies als que m'han ajudat a caminar i a mirar endavant, i a mirar enrere només girant el cap; però a ballar amb la vida giravoltant tot el cos.

Gràcies a tots els amics que han aconseguit que les meves alegries no fossin esborrades ni les virtuts desterrades, i que cregui en la pluja que mulla tothom que no està arrecerat.

Agraïments a la meva família, grans i petits, vells i joves, els que segueixen en aquesta vida i els que se n'han anat. Una abraçada a la petita república de casa, el meu marit i la meva



princesa, la meva filla Xènia, que m'ensenyava cada dia a millorar i reforçar les ganes.

Agraïda als professionals, a la meva mentora Eva Ramírez i a la Mònica Ruiz per l'assessorament lingüístic, ambdues han fet dels meus pensaments escrits paraules d'enteniment.

Una forta abraçada a la millor mare del món, la meva, que és part dels meus records i pensaments, una ànima lliure amb pensaments captius, que em va donar la vida i em va ensenyar a caminar amb coratge i a mirar cara a cara.

És la creació una mort anunciada  
o un caprici defectuós, imperfecte?

Segons les creences jueves, cristianes i musulmanes,  
Adam i Eva són els primers éssers humans.

Vet aquí la discòrdia.

Primer va ser creat Adam,  
i partint d'una costella seva,  
va ser creada Eva.

Comencen les diferències, i els mals de cap.

O va ser tot per culpa de la poma?

# UNA ALTRA ÈPOCA

## **Diferència d'estatus**

La dona i l'home; camins compartits, unions, anades i tornades. La història de dues vides en un mateix pot.

La dona, per la seva naturalesa, sovint encara és tractada com a sexe dèbil i se la priva de molts drets. Un ésser sensible que pot donar la vida és, per a molts, un ésser doblegable. Discrepàncies que venen donades, no només per la diferència de gènere, sinó per les mentalitats endarrerides que encara existeixen. Però la realitat és que la dona posseeix una capacitat de resiliència innata.

Tota persona té drets civils, polítics i humans. Però quan es parla de la igualtat de drets de la dona només obtenim la referència a la millora dels drets socials i polítics. On queden els drets humans?

Els relats més tradicionals de la història, sovint escrita per homes, donen rellevància al paper de l'home i ignoren les contribucions de les dones —normalment excloses en tractats sobre guerra, política, diplomàcia o gestió—, que només són esmentades en papers reservats al seu gènere, com a esposes, mares, filles o amants. Per tot això, els temes que afectaven o

involucraven les dones no es consideraven prou importants per a la societat.

En èpoques anteriors, la distinció de classes feia més notòria aquesta discriminació mitjançant el sistema educatiu. Mentre que els fills de classe obrera assistien a classes mixtes, els de classe burgesa se separaven per sexes, ja que es considerava que les noies tenien un intel·lecte inferior i estaven limitades; al contrari que els nois, que podien arribar a l'escola superior o a la universitat.

Les dones urbanes de classe mitjana o alta eren totalment diferents de les dones de classe baixa o popular. Els seus estils de vida i les relacions de subordinació i dependència a les quals estaven sotmeses distaven molt unes de les altres. Potser per això la societat no va ser capaç de frenar un fet comú en ambdues classes socials: la violència de gènere. Malgrat l'evolució de la dona, l'estatus atorgava diferències, i la dona de classe popular quedava més desemparada davant d'aquesta injustícia.

Com ja se sap, en el passat els pobres eren oprimits pels senyors, l'home per l'església i la dona per tots. Fins que la dona diu prou i es desencadena la rebel·lió feminista; però no s'ha arribat a l'última baula, encara que alguns diguin el contrari.

El pas dels anys ha significat un avenç lent però força positiu per a la dona, tant de la visió que en té la societat com la que té d'ella mateixa.

Amb el pas del temps l'home i la dona evolucionen, progresen, i s'adapten a la humanitat; sí, a la humanitat. Les perso-

nes adquirim trets humans, costums i actituds, però no totes avancem al mateix ritme ni de manera racional.

**No hi ha pitjor mentida que la que porta alguna cosa de veritat**

Tot comença amb la diferència, que és la qualitat que permet fer distincions: classe alta o classe baixa; tenir o no tenir, home o dona... Però hi ha diferència entre persona i persona? Les diferències mal qualificades aporten mals resultats a la humanitat. La vulneració dels drets humans junt amb la manca de respecte són la base d'aquest problema.

A finals del segle XVIII es comença a determinar que els drets humans són intransferibles i essencials per a les persones. No poden ser violats ni concedits. Però podem comprovar que la societat i la política donen una volta per no passar per aquest punt.

Quan la mateixa humanitat interposa tota una sèrie de dificultats, és difícil avançar a favor de les diferències i en contra de la discriminació.